

heid geschapen van wantrouwen tusschen getroffene en huisarts. Is het Bestuur wellicht vindingrijk genoeg hiervoor een beteren weg te vinden?

Ten slotte nog een vraag. Als de ingezonden nota van den huisarts niet blijkt te kloppen met hetgeen door den getroffene aan den controleerenden arts is opgegeven, wie krijgt er dan gelijk? Is het ja van den huisarts dan evenveel waard als het neen van den getroffene?

Rotterdam, 9 December 1934.

H. E. MOLEMA.

ARTS B., HET COLLEGE VOOR MEDISCH TUCHTRECHT EN DE RAAD VAN BEROEP.

„Toen arts B. dus het dringend verzoek ontving om te komen met de boodschap er bij, dat het geld aanwezig was, had hij ons inziens moeten gaan.

Waar hij zelf herhaaldelijk zijn diensten in uitzicht had gesteld, mits eerst *f* was betaald, had hij niet zoo stijf mogen vasthouden aan de voorwaarde, dat die *f* bij hem moesten bezorgd zijn, maar had hij genoeg moeten nemen met de mededeeling, dat zij te zijner beschikking gereed lagen.”

Aldus de Raad van Beroep. Deze meening kan ik niet onderschrijven.

Arts B. had den patiënt een volkomen te billijken voorwaarde gesteld. De patiënt wil aan deze voorwaarde niet voldoen, ofschoon de vervulling hem niet de minste moeite zou hebben gekost, immers het geld, beweerde hij, was beschikbaar. Waarom heeft hij het dan niet gegeven, desnoods het tegelijk met de boodschap bezorgd? — Omdat hij zich het genoeg wilde verschaffen, dat arts B. eerst nog eens, gedwongen, zou toegeven: een andere verklaring zou ik er niet voor weten. Moet zulk een mentaliteit worden verontschuldigd, is de arts „stijf” als hij zich hiertoe niet leent?

De patiënt beweerde, dat het geld ter beschikking gereed lag. Is de Raad van Beroep overtuigd, dat deze bewering op waarheid berustte? Of was zij slechts een lokmiddel? — Ik vraag dit hierom, omdat ik er zelf ook al eens ben ingeloopt. Ook zoo'n belofte, maar, toen ik mij had laten vermurwen, bleek slechts het derde deel beschikbaar te zijn; de ontbrekende twee derden zouden prompt volgen maar zijn nooit gekomen!

Wat had volgens den Raad van Beroep arts B. moeten hebben gedaan, als hij niet op zijn stuk had gestaan, was heengegaan maar bij aankomst bevonden had, dat dit „te zijner beschikking gereed liggen” maar een smoesje was geweest? Rechtsomkeert maken en dus de kraamvrouw in den steek laten of — derde mogelijkheid is er niet — zich nog maar weer eens voor de zooveelste maal laten oplichten, dat wil zeggen uit humaniteit menschen helpen, die zelve van elke humaniteit gespeend zijn?

Mij lijkt dit in den steek laten toch wel zeer moeilijk. Ook dan zou arts B. formeel nog volkomen in zijn recht zijn geweest; evenwel dit recht uitoefenen is nu juist iets, wat arts B. toch moeilijk over zich zou hebben kunnen verkrijgen.

Ik weet niet wie arts B. is, weet niet eens in welk deel van ons vaderland het geval zich heeft afgespeeld, maar zijn houding heeft zoozeer mijn sympathie, dat ik hem gaarne voor human houd.

Wil men om een reden, die men voor zichzelf verantwoord kan, zekeren patiënt niet hebben, dan moet men ook elke aanraking met hem vermijden; door er heen te gaan en aldus contact te maken scheidt men juist de moeilijkheden. Veel verstandiger zich van zijn patiënt verre te houden, zooals arts B. heeft gedaan, maar de Raad van Beroep vindt dit ongeoorloofd.

De Raad van Beroep had het wel kunnen plaatsen, dat arts B. de menschen van meet af aan had afgewezen; nu hij hen nog tot op het laatste oogenblik hun kans heeft gelaten — wat ik in arts B. prijzen moet — nu wordt dit als argument gebruikt om te betoogen, dat hij daarmee verbeurd zou hebben zijn recht om te toonen, dat de zaak hem ernst was; nu had hij, nadat hun duidelijk gebleken was, dat dit kans laten door de andere partij niet was gewaardeerd, zelfs nog met hoon was beantwoord („de dokter moet eerst komen, dan kan hij het krijgen”), nu had

hij maar weer voor Joris Goedbloed moeten spelen? — Begrijpe dit wie het begrijpen kan!

De zaak staat zoo: Een man, die zelf schuldig is, ten eerste aan wanbetaling en vervolgens aan een aanmatigende houding tegenover een overigens blijkbaar welwillend schuldeischer, een man dus, die zelf op het bankje der beklaagden thuis hoorde, heeft de onbeschaamdheid als beschuldiger op te treden. In plaats van dien man te beduiden, dat hij alles aan zichzelf te wijten heeft en hem vervolgens het gat van de deur te wijzen, gaat men het zoogenaamde delict, door klager zelf uitgelokt, heel deftig berechten, spreekt geen afkeurend woord omtrent de houding van klager, maar geeft beklagde een duw zonder hem nochtans te veroordeelen. En nu nog een klein duwtje van den Raad van Beroep er bovenop!

Staat de wereld tegenwoordig op zijn kop of sta ik op mijn kop? Ter wille van de wereld hoop ik het laatste.

Zaandam, 9 December 1934.

J. W. DE GOEJE.

BRIEFWISSELING.

Men vraagt mij herhaaldelijk, wie bij voorkomende gelegenheden vertalingen voor het *Tijdschrift* verrichten. Voor Fransch wenden wij ons tot mevrouw de Wed. Prof. N. VOORHOEVE, Vossiusstraat 28, Amsterdam. Voor Duitsch tot den heer L. HELLMANN, te Muiderberg. Voor Engelsch tot dr. J. PINKHOF, Sicknesslaan 17, Arnhem.

VAN RIJNBERK.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officieele verslagen, enz..

Bescherming van leerlingen tegen de gevolgen van besmettelijke ziekten van personeel van inrichtingen van onderwijs. — De Eerste Kamer heeft het hiertoe strekkende wetsontwerp zonder hoofdelijke stemming goedgekeurd.

Wetsontwerp aanvulling van de Wet van 25 December 1878, houdende regeling der voorwaarden tot verkrijging der bevoegdheid van arts, tandarts, apotheker, vroedvrouw en apothekersbediende, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 28 Juli 1933. — Dit wetsontwerp, dat een regeling inhoudt der bevoegdheid van hen, die in Batavia het artsdiploma hebben verworven, heeft de Tweede Kamer zonder hoofdelijke stemming goedgekeurd.

Mr. C^A. M. SCHENCK.

BUITENLAND.

BERLIJN. — **Herhalingsonderwijs voor dentisten.** Bepaald is, dat dentisten verplicht worden cursussen voor voortgezet onderwijs te volgen, doch zij mogen die cursussen niet volgen, als zij niet een half jaar aan den *arbeidsdienst* hebben deelgenomen (*Münch. med. Wochenschr.*, 15 Nov.).

— **Onvoldoende poliomyelitis-serum.** Door den betrokken Pruischen minister wordt bekend gemaakt, dat de maatregelen ter verkrijging van serum van personen, die van poliomyelitis hersteld zijn, nog niet het gewenschte gevolg hebben gehad. De plaatselijke overheden worden uitgenoodigd, het Reichsgesundheitsamt hierin bij te staan door de medewerking van ziekenhuizen en inrichtingen voor gebrekkigen hiervoor in te roepen (*Münch. med. Wochenschr.*, 22 Nov.).

— **Buitengewone vruchtbaarheid.** De *Münch. med. Wochenschr.* van 22 November vertelt van een 63-jarig man, eigenaar van een schiettent in Nedersaksen, die in zijn tweede huwelijk reeds zijn 30ste kind heeft verworven. In zijn